

тите. Той е убеден, че след IV–V в. от н.е. Скалигеровата история е поставена върху правилна хронология, затова не е последователен в анализа си на затъмненията от епохите след V в. от н.е. Ако бе срещнал такова неясно описание преди IV в. от н.е., справедливо щеше да го сметне за описание без астрономическо доказателство.

Н. А. Морозов прави същата грешка и в описанията на другите затъмнения, датирани в V–VI в. от н.е. Отношението му към тях е по-благожелателно, отколкото към затъмненията преди IV в. от н.е. А той дори не е проверил затъмненията от VI–XI в. от н.е., понеже сметнал, че тук Скалигеровото датирание е удовлетворително. За разлика от Н. А. Морозов, ние продължихме критичния анализ и на епохата след V в. от н.е. чак до XVII в. от н.е. И открихме, че Н. А. Морозов напразно е спрял до IV–V в. от н.е. Оказа се, че датирането на описаните затъмнения, поставяни днес преди X–XIII в. от н.е. противоречат на астрономията не по-малко от датирането на затъмненията и преди IV в. от н.е. А в случаите, когато има известно съгласуване, почти винаги личи, че тези затъмнения са ИЗЧИСЛЕНИ със задна дата от средновековните хронолози през XVI–XVII в. като доказателство за създаваната от тях по това време Скалигерова хронология. Като изчисляват със задна дата някои лунни затъмнения, хронолозите от XVI–XVII в. ги записват в написаните от тях „древни“ хроники, за да потвърдят „със сигурност“ лъжливата си хронология. Не е изключено, разбира се, че някои наистина достоверни описания на слънчеви и лунни затъмнения са стигнали до хронолозите от XVI–XVII в. Но тези редки описания после са минали през филтъра на Скалигеровата версия и са „подредени съответно“ на „правилните“ дати.

Авторът на тази книга продължи изследванията си, започнати в [544] и за целта анализира и другите средновековни затъмнения в интервала 400–1600 години от н.е. Оказа се, че ефектът на „пренасяне“, открит в [544] при „древните“ затъмнения, се разпространява и върху затъмненията, датирани обикновено като 400–900 г. от н.е. Това означава, че или има много равноправни астрономически решения и затова датирането е нееднозначно, или решенията са малко – едно-две. Но тогава всичките влизат в интервала 900–1700 г. от н.е. И едва от 1000 г. от н.е., а не от 400 г. от н.е., както предполага Н. А. Морозов в [544], съгласуването на Скалигеровите дати на затъмненията, посочени в астрономическия канон [1154] с резултатите от методиката на Н. А. Морозов, почва да става удовлетворително. И горе-долу сигурно – чак от 1300 г. от н.е.

Ще посочим няколко ярки примери, които показват „изместването нагоре“ на затъмнения и на съответните летописи, смятани за „древни“.